□□□□CKKP :: Náhoda nebo NÁHODA?□□□□□

□

Abynaše www stránky byly funkční i přes prázdniny, tak mám v šuplíku několikčlánků, které se v době konání klubu už na stránky nevešly. Mají ale tuvýhodu, že se nevztahují k žádnému aktuálnímu dění, takže si je mohuschovat pro tzv.“okurkovou sezónu“.

Takžepo článku o našem kamarádovi Pepovi Košaři, který už není mezi námi, takuveřejňuji článek od našeho bývalého předsedy a kamaráda Jardy Vlasatého, který už bohužel také není mezi námi.Článek napsal v předvečer svých devadesátých narozenin v březnu roku2011. Bohužel rok poté, v listopadu2012 umírá.

Lidem se někdy přihodí věci, nad kterými nevěřícně kroutíhlavou. Některé zprvu vypadají normálně, ale po čase dostávají jiný význam.

Mé studium na hudební konzervatoři mělo trvat šest let. Nebyl jsem jistěprvní v dějinách konzervatoře, který to zvládl za pět let. Nastoupil jsem po téjako kantor na hudební školu v Mladé Boleslavi. Mému profesorovi se to mocnelíbilo, chtěl mě vidět jako hráče v jeho orchestru. Co se stalo potombyla náhoda. Nebyl bych dostudoval, protože Němci školy zavřeli a mojispolužáci dokončovali studium až po válce.

Náhodou jsem už byl zaměstnán a tak se mě to vlastněnetýkalo.

NáhodaneboNÁHODA?

Oženil jsem se a bydleli jsme v Mladé Boleslavi v jednévilce za soudem. Ve škole jsem učil asi 8 předmětů a navíc jsem byl jmenován idirigentem Mladoboleslavské filharmonie, se kterou jsem provedl několikkoncertů.

Ale kolegové z pražského orchestru mě přemluvili,abych se do orchestru vrátil. Konkurs jsem udělal a ve škole dal výpověď, cožředitele hudební školy velmi popudilo.

Do orchestru jsem byl přijat za dvojnásobný plat, nežjsem měl ve škole. Po mém odchodu do Prahy, přišel brzy na Boleslav nálet.Bydleli jsme za soudem a místo, kde jsme bydleli, dostalo zásah.

NÁHODA nebo náhoda?

V Praze jsem bydlel u rodičů. S orchestrem jsme nahrávalii rozhlasové pořady a to jak v hlavní budově na Vinohradech, tak ve studiukteré bylo za budovou dnešní UKDŽ, za kostelem Sv. Ludmily. Když houkaly sirényohlašující nepřátelská letadla, muselo se dolů do krytu. My čtyři hornisté jsmevšak do krytu nešli, protože většinou byl zase poplach odvolán. Za studiem bylatotiž místnost, kde jsme hráli "kaufcvika." Jednou jsme měli volno apřišel nálet na Prahu a část budovy, kde jsme hráli karty spolu se sousedníbudovou kina Maceška dostala zásah. Měli jsme štěstí, že jsme měli volno. Bylato náhoda.

NÁHODAnebo náhoda?

Když bylo po revoluci a život šel normálně, dostal jsemřadu nabídek a nedokázal jsem nic odříct. Mimo hraní v orchestru jsem také komponoval hudbu pro divadla vPraze, na Kladně a v Mladé Boleslavi.

V divadle "Pod Palmovkou " v Praze sepo válce hrála hra Maloměstské klepny, od autora Karla Sabiny . Já jsemk této inscenaci napsal hudbu a také jsem zde při představení této hry,dirigoval divadelní orchestr. Představení pravidelně končilo před 22 hodinou.

A přesně ve 22 hodin jsem vždy odjížděl tramvají naKačerov, kde byla tehdy konečná. A asi ve23 hodin odjížděl autobus na Libuš, kde jsme bydleli u mých rodičů.

Jednou, jedinkrát jsme končili s představením o něcodřív a já stihl tramvaj ve tři čtvrtě na 22 hod. Dojeli jsme na Kačerov a jámusel čekat na autobus. Mezitím přijížděla tramvaj, kterou jsem pravidelnějezdil já. Nepřijížděla, řítila se. Selhaly jí brzdy. Vyletěla ze zatáčky avrazila do domu. Řinčení skla, nářek lidí, zmatek. Tou tramvají jsem vždyckyjezdil já. I potom.

NÁHODAnebo náhoda?

Mým velkým koníčkem vždy bylo fotografování a filmování. Protojsem se kdysi nechal zlákat od svých bývalých spolužáků a zúčastnil se konkurzudo nově vzniklého orchestru Prag-filmu, později přejmenován na Filmovýsymfonický orchestr - FISYO. Brzy jsem byl jmenován prvním hornistou, což jsemmoc neuvítal, protože jsem byl trémista. Odolal jsem nabídkám z jiných orchestrůa vydržel jsem ve Filmovém orchestru - FISYO až do svého důchodu. Pár let jsempřesluhoval. Co je ovšem zajímavé, že po mém odchodu v roce 1990, přestal být film státní askladatelé si svou hudbu nahrávali ve svých domácích studiích. Tím prakticky Filmovýsymfonický orchestr ztratil své uplatnění. Já prožil prakticky celý svůj život orchestrem FISYO. Dnes už ho slyšíme jen ve starších filmech.

NÁHODAnebo náhoda?

Byl to ale velmi krásný život a velmi rád na vševzpomínám a velmi se mě po té době stýská. To už ale není náhoda, to už jestáří a to je jen pro hrdiny. Takže je to **NÁHODAnebo náhoda?,** že jsem hrdina a jsem tu ještě a zanedlouho doufám oslavím v poměrněv dobrém zdravotním stavu svých 90 let.

Napsal prof. Jaroslav Vlasatý.